

Testament essencial

Després de gravar la planxa, la primera impressió sobre el paper es la màcula.

El paper blanc És in-màcula, sense rastre, sense marques. Aquesta recerca de l'essencial m'ha portat a trobar dins i fora meu el blanc, l'absolut oposat a l'obscur.

Els ocells i els peixos no deixen rastre. Així com el vol de l'oreneteta no és més bonic ni perfecte en el temps, així nosaltres tenim dons inalterables.

Arribar al blanc, a l'essència, és arribar a la maduresa, a la unió absoluta amb la font primera de la vida, a la no personificació, a l'arrel comuna de totes les coses, a l'arbre de la vida i de la ciència, al coneixement.

Quan deixes d'ésser tu per ser totes les coses entres en el món de l'indeterminat, del buit, de l'immutable de la immortalitat, ja que deixes d'existir de ser tu, per ser totes les coses, expandir-te, desaparèixer.

Quan sóc a dins l'aigua ja no sóc jo, sinó aigua i no peso, no penso, no m'emociono, flueixo i visc com si fos ella en ella, no solament em mulla, també em dilueix, és el procés alquímic de trobar a dins teu la gran obertura, que et permet ser amb els altres, amb el tot i d'aquesta unió essencial neix una alegria immensa, preciosa i completa, que et fa existir més enllà dels teus propis límits, ni nom ni sexe ni forma tot és en tu, tot balla riu i respira perquè és el mateix alè el món no diferenciat, la unió absoluta de tot el que és viu.

Un sol cor, un únic i gran amor, una única i eterna vida.

No em cal morir per viure eternament. L'aigua pura, neta, fresca i cristal·lina inunda tots els racons de la meva ànima

Tot unit tot és Un, cos, esperit, ànima i ment, sense divisions, sense separacions. La unió i l'encontre amb la unitat perduda amb la unitat primera, en el blanc, en el buit, en l'arrel del mateix ARBRE. La unió de les tres branques, els tres camins divins, els tres estels de l'alba, i així ser per sempre, fins el dia de la gran reconstrucció. "La Temperance".

Els tres dragons alats, dragó blanc, dragó verd dragó vermell, els tres colors del Sagrat.

La portalada del Temple del Tresor, a Petra

PASSEJANT PER ... / JOSEPA BLANCH

Jordània

De l'antiga ciutat romana de Jerash al desert de Wadi Rum, passant per l'impressionant temple de Petra, el país evoca la imatge mítica de l'Orient de la nostra infantesa

El Pròxim Orient ha estat sempre un indret mític, arrelat a la nostra memòria des de la infantesa, fixat a la nostra consciència. La societat a la qual pertanyem, i en la qual hem estat educats, ha tingut en la religió un puntal important per al seu manteniment. La Història Sagrada i la manipulació que se n'ha fet des de sempre, barrejada amb la candidesa d'un infant, fa que els llocs marcats com a sagrats, per la Bíblia i el Nou Testament, ressonin en els nostres records adults amb una mescla de misteri i encant.

Aquest aiguabarreig de sentiments es palesa a la primera visita que fem per Jordània. En sortir d'Amman, i pujant cap al Mont Nebo, es perfila la silueta de les muntanyes d'Israel, amb Jerusalem al fons. També Jericó, a només pocs quilòmetres, ens recorda Terra Santa. Aquí, al Mont Nebo, hi ha un memorial de Moisès, perquè, tal i com va dir la profecia, veuria de lluny la Terra Promesa, però no la trepitjaria. És en aquest indret on se suposa que Moisès està enterrat. No se n'han trobat mai les restes.

País d'un 80% de desert, té una manca d'aigua molt important. A la capital, Amman, l'aigua està racionada. Als sostres de les cases, s'hi veuen dipòsits, que tenen bona cura d'emplenar durant les hores que hi ha subministrament. Només les ribes del Jordà són fèrtils. Les aigües d'aquest riu fronterer reguen horta i fruiters per abastir la població. Fins fa uns anys, el riu Jordà moria al Mar Mort, però, un bon dia, els israelians van decidir girar l'aigua cap al seu territori, i aquest fet, acompanyat d'altres rius i torrents que per diverses raons han deixat d'alimentar aquest mar, provoca que el Mar Mort perdi cada any una quantitat molt important de la seva capacitat i els pronòstics per la seva supervivència són molt poc alentidors. Es veu que ja fa anys que es parla d'un projecte de portar aigua des del Mar Roig. Ara comença a ser urgent.

Malgrat la pèrdua gradual de volum, encara hi quedava aigua, per poder-nos banyar i experimentar la sensació de surar. Amb un 35% de sal, s'ha d'anar molt en compte amb els esquitxos als ulls, si tens una ferida veus les estrelles, és impossible de nedar, l'aigua et gira sempre de panxa amunt, el més escaient és fer el mort. Per als més atrevits, rètols arreu prohibeixen qualsevol altra cosa que no sigui la de provar de flotar. Dia molt ventós i xafogós, estem en una depressió de 400 metres, el mar havia arrossegat molta brutícia. A la tornada, i explicant que per entrar al mar s'havia de tenir valor de tan brut com estava,

persones que s'han banyat a la banda israelita diuen que allà és molt net. El vent porta la porqueria, o són els propis jordans que fan servir el mar d'abocador?

Tot Jordània es poc net. A les cunetes de les carreteres s'hi apilen les deixalles. En els arbres, moltes vegades precioses oliveres, hi pengen trossos de bosses de plàstic que voleien i s'hi enganxen. Han adoptat els productes del món occidental, però tenen pendent el tema del reciclatge.

A Jerash, antiga ciutat romana, amb important patrimoni, es fa evident la manca de recursos que té el país. Intenten de posar en ordre totes aquestes restes, però hi ha poc finançament per fer-ho efectiu i de pressa. Una de les parts que encara es conserva força bé, el teatre, té una acústica perfecta. Ens dediquem a cridar i cantar des d'un punt determinat i evidenciem que se sent perfectament des de tot arreu. Una part dels seients de la graderia té una marca gravada a la pedra. Són els llocs reservats als patricis, als governants i, en definitiva, als rics, que han de portar una rajoleta amb el mateix símbol per poder ser identificats i seure en el seu lloc privilegiat.

Per a Jordània, una considerable font d'ingressos és el transport. Una sola carretera important creua el país de nord a sud. Diàriament, i per mitjà d'aquesta via, milers de camions, jordans i dels països veïns, creuen el territori per arribar al port d'Aqaba, al Mar Roig, el seu punt d'enllaç amb l'exterior. Les mines de fosfats, únic mineral remarcable, són també una bona ajuda per a tan precària situació.

Resseguint aquest traçat cap al sud, a estones semblant a una autovia en construcció, a estones a una carretera secundària, només veiem desert. Sorra, pols, terra àrida, tendes de nòmades, fum de les mines. El trajecte es força monòton.

Arribem a un altiplà i, naturalment, ens parem per a la foto. Als nostres peus, el desert del Wadi Rum s'obre amb tot el seu esplendor. És un desert peculiar, diferent del desert del nostre imaginari. És un terreny amb moltes formacions rocoses, de terra vermella, de roques erosionades, de passos estrets, d'espectres d'arbres despallats i clavats a les pedres, de dunes de finíssima sorra roja. És una veritable meravella. Les penyes de "Els Set Pilars", batejades així per Lawrence d'Àrabia, ens donen la benvinguda.